

Verder dan de
sterren

Verder dan de sterren

Nina Burger

Schrijver: Nina Burger
Coverontwerp: Nina Burger
Uitgegeven via [Mijnbestseller.nl](https://mijnbestseller.nl)
© 2022 Nina Burger

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën,
geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Only in the darkness can you see the stars
-Martin Luther King Jr.-

Yara

De maan ruilt haar plaats om met de zon. Haar zonnestralen schijnen fel door mijn raam naar binnen, alsof ze me verwelkomen op deze nieuwe dag. Ze zeggen dat het een warm gevoel zou moeten geven. Dat geeft het niet. Je zou er zelfs meer energie van moeten kunnen krijgen. Niet echt, het maakt me enkel wakker. Mijn wekker geeft half acht aan, waardoor er een lange kreun uit mijn keel ontsnapt. Soms wil ik met twee handen tegelijk tegen de wijzers van de klok duwen, zodat de tijd sneller gaat. Dagen duren zo lang, minuten trouwens ook. Met tegenzin duw ik mezelf overeind en wrijf mijn haren uit mijn gezicht. Bedenklijk trek ik een jeans en sweater uit mijn kast.

De trap kraakt en het geluid klinkt veel te hard in mijn oren. Langzaam doe ik mijn ochtendroutine en sluit uiteindelijk de deur af. Ik maak mijn rugzak vast op mijn fiets en kijk ondertussen naar de lucht. Het is open, geen wolk te bekennen. Blauw. Ik wil ook zo open zijn in mijn hoofd, maar de duisternis is sterker dan het licht.

Eenmaal op school zet ik mijn fiets in de fietsenstalling en zoek mijn weg naar mijn vaste bankje. Een drietal jongens uit mijn klas lopen lachend langs. Ze wijzen nog net niet naar me, maar het voelt alsof er een spotlight op me gericht staat. Het bezorgt me kriebels in mijn buik, maar ik duw ze weg.

‘Ze heeft in ieder geval niet vooraan gestaan toen ze geboren werd.’ Zegt eentje en de rest giert het uit. Ik sla mijn ogen neer

en wacht totdat ze doorlopen. Het doet meer met me dan ze denken.

‘Hé meid.’ Beau komt naast me zitten en zet haar rugzak op haar schoot. Ze rommelt in haar tas alsof het een zoekspelletje is.

‘Wat zoek je?’

‘Mijn telefoon. Ik moet zelfs na een half jaar nog kijken waar ik elk uur zit.’ Gromt ze en ik lach zachtjes. Het klinkt harder dan ik verwacht had.

‘Pff help me.’ Ze gooit haar tas op de grond en kijkt me zuchtend aan. ‘Mijn telefoon ligt thuis.’

‘Je hebt Engels op de tweede verdieping.’ Vertel ik haar, terwijl ik haar rooster voor me zie. Aan het begin van het jaar heb ik deze uit mijn hoofd geleerd, zodat ik ergens terecht kan. Voor het geval dat. Je weet het nooit.

‘Wat zou ik zonder jou toch zijn!’ Ze grijnst. Dan wordt haar gezicht serieus en knijpt ze haar ogen tot spleetjes. ‘Wat ze vandaag ook zeggen, je bent beter dan zij. Dat weet je hè!?’

‘Ja hoor.’ Piep ik, maar ik geloof er niets van.

Samen met Beau loop ik naar de tweede verdieping, maar Beau volgt een ander niveau dan ik. Ik maak een klein gebaar naar haar dat uit moet gaan voor een zwaai. Ze steekt haar duim op en loopt haar klas in. Vanaf dat moment versnel ik mijn pas en loop naar de andere kant van de verdieping. Ik kijk naar de grond en maak geen oogcontact met andere leerlingen. Zodra ik het lokaal binnenloop, zoek ik meteen mijn vaste plek achterin op. Verscholen bij het raam. Er komt niemand naast me zitten, dat weet ik. Dat doen ze al het hele jaar niet. Daarom zet ik mijn tas op de stoel naast me en duw mijn oordopjes in mijn oren. De rustige klanken van mijn muziek nemen me mee naar een andere wereld. Een wereld waar ik thuishoor en

mezelf kan zijn. Ik staar uit het raam. De zon staat precies op de goede hoogte in de lucht en de stralen vallen op mijn gezicht.

Met een harde klap slaat Jordy, de jongen die voor me zit, op mijn tafel. Verschrikt kijk ik op. De klas begint te lachen en ik kan door de grond zakken. Het gevoel trekt vanuit mijn hoofd naar mijn tenen. Mevrouw Tres kijkt me gepikeerd aan, alsof ze niet weet wat ze met me aan moet. Ik trek mijn oordopjes uit mijn oren en verontschuldig me. Jordy draait met zijn ogen en zegt: ‘Het zal wel. Rare.’

Het tweede uur hebben we een blokkur gym. Ik hou van sporten, eerlijk waar, maar mijn klas verziekt het elke keer opnieuw. Meneer Vonk kondigt aan dat we, voor de laatste keer, gaan volleyballen. In twee groepen. Daar begint het al. We staan op de gele lijn, behalve twee jongens. Namen worden om de beurt gekozen en ik sluit mijn ogen. Met paniek doe ik ze open, omdat ik weet wat er nu volgt. Jordy vloekt en gooit zijn handen in de lucht.

‘Ik wil háár niet in mijn groep.’ Zegt hij en hij kijkt hoopvol naar het andere team.

‘Kom, kom.’ Roept Vonk en duwt me richting Jordy’s groep.

‘Kunnen we niet wisselen met iemand anders?’ vraagt hij, maar Vonk schudt zijn hoofd al voordat Jordy is uitgesproken. Voor de rest zegt hij helemaal niets, maar Jordy is kwaad. Dat zie ik aan hem. Ik wilde dat ik nooit geboren was en mijn klas waarschijnlijk ook. Het spel is waardeloos.

Bijna voetje voor voetje loop ik door naar de volgende les. Voor de tweede keer deze dag slenter ik naar mijn hoekje achterin de klas. Mijn tas gooi ik neer op de rechterstoel en zuchtend ga ik zitten op de stoel ernaast.

‘Goedemorgen.’ Mevrouw Tres loopt het lokaal in en wordt achtervolgd door een jongen. Zijn haren staan recht op zijn

hoofd en een zonnebril hangt ertussenin. Hij beweegt soepel en blijft iets verder dan de deuropening staan. Zijn rechterhand hangt losjes langs zijn lichaam en zijn linkerhand omklemt de schouderband van zijn rugzak die enkel om zijn linkerschouder hangt.

‘Je mag achterin naast Yara gaan zitten.’ Tres wijst in mijn richting en ik zucht. Daar gaat mijn rust, mijn vrijheid en mijn eigen plekje. Met tegenzin haal ik mijn tas van de stoel en zet hem op de grond naast me. Zodra hij bij mijn tafel is, kijk ik weg en focus me op mijn handen. Mijn vingernagels zijn kort, maar dat moet van mezelf. Anders kan ik de toetsen van de piano niet goed voelen. Ik hoor hem kuchen, maar ik weet niet of het voor mij bedoeld is. Ik wrijf met mijn handen door mijn gezicht en kijk per ongeluk opzij. Mijn ogen vinden de zijne en ik word meegesleurd in zijn helderblauwe ogen. Gefrustreerd kijk ik weg. Hij zegt het hele uur niets tegen me, waardoor ik me ongemakkelijk voel. Al had ik me ook ongemakkelijk gevoeld als hij wel had gepraat.

De rest van de dag zit hij naast me, maar we wisselen geen woord. De bel laat ons horen dat het einde van de dag is aangebroken en ik zoek mijn spullen bij elkaar. Mijn ogen kijken omhoog en ik zie hem naar me kijken. Het is een fractie van een seconde, daarna draait hij zich om en loopt weg. Mijn maag trekt zich samen en ik vraag me af wat er zo mis met me is.

Ik weet niet wat ervoor zorgt dat ik rechtstreeks naar huis fiets, maar ik neem niet eens een omweg. Misschien komt het door een ongelooflijk zwaar gevoel waar ik me geen raad mee weet. Het maakt alleen niet uit waar ik ben. Op school, thuis of ergens anders. Het gevoel zal er altijd zijn en dat maakt me angstig. Ik probeer het te negeren en zoek mijn veilige en heilige plek op.

Met een zachte plof ga ik zitten op de pianokruk. Mijn vingers zoeken de juiste toetsen en ik gun ze de tijd. Mijn rechtervoet drukt het pedaal in en ik speel een nummer dat ik uit mijn hoofd ken. De klanken vliegen om me heen en nemen me mee naar een plaats waar niemand me ooit mee naartoe kan nemen. Ik sluit mijn ogen en laat mijn handen het werk verder doen. Ik voel hoe mijn lichaam langzaam rustig wordt. Na een uur stop ik en zoek mijn papieren bij elkaar. Ik werk nog een uur aan mijn eigen nummer en merk dat het lied op gang begint te komen. Eindelijk.

Het avondeten is bij ons thuis altijd een drukke aangelegenheid. Mijn ouders hebben hun handen vol aan mijn broertje. Sven speelt met zijn eten en mijn moeder spreekt hem op een strenge toon aan. Ik moet er bijna om lachen, alsof een tweejarig kind dat begrijpt. Ergens doet mijn moeder het goed, want hij eet de rest van zijn bord braaf leeg. Ik zucht. Ik wil echt geen kinderen, alsof zij iets aan mij als moeder hebben.

‘Hoe was jouw dag?’ Mijn moeder kijkt me geïnteresseerd aan en ik wil dat ze het niet doet.

‘Goed hoor.’ Ik glimlach gemaakt. ‘Mag ik van tafel?’

‘Niets te vertellen?’ vraagt ze, maar ik schud mijn hoofd. Ze gebaart dat ik naar boven mag. Ik voel me schuldig, maar de dag was zoals elke dag: verschrikkelijk. Ik kruip in mijn bed en laat alles over me heen komen. Onrustig val ik in slaap.

Senn

Mijn voeten klinken zacht op de harde vloer van de school. Deze school is een tegenpool van mijn oude school. Hier is alles modern, mooi en strak in tegenstelling tot oud, knus en gezellig. Ik loop de klas in en mijn blik valt op de jongens die vooraan zitten. Een daarvan, Adam, steekt zijn hand op en ik beantwoord het met een kleine glimlach. Daarna loop ik door naar mijn tafel achterin de klas. Ik trek voorzichtig de stoel iets naar achteren, waardoor de poten een piepend geluid op de vloer maken. Ik werp een blik op Yara, maar ze kijkt niet op. Ze is aandachtig bezig met haar telefoon. Erg aandachtig. Ik kuch hardop en dit keer kijkt ze me twee seconden aan, waarna ze haar ogen weer afwendt.

Deze school heeft iets met blokuren, ook vandaag bestaat onze dag uit twee blokuren. Twee uur Nederlands en twee uur biologie. Het eerste lesuur is nog geen kwartier bezig en ik verveel me al. Deze leerstof heb ik al gezien. Met een zacht gerommel haal ik mijn cursusblok uit mijn tas en scheur voorzichtig een blaadje af. Ik pak een pen uit mijn etui en schrijf er iets op. Langzaam vouw ik het dicht en schuif het over de tafel naar Yara. Ze kijkt verschrikt op, alsof ze diep in haar eigen gedachten was verzonken. Ze fronst naar me. Ik grijns enkel terug. Ze maakt het open en staart een hele lange tijd naar het papier. Dan pakt ze haar pen en begint te schrijven. Ik moet mezelf bedwingen om niet opzij te leunen om mee te lezen. Na een hele tijd, waarbij ze voornamelijk staart, schuift ze het

blaadje terug mijn kant op. Ik kijk even op om te checken waar onze docent mee bezig is, maar we zitten hier op een ideale plaats. Hij kan ons amper zien en vertelt enkel aan de eerste rij leerlingen. Ik vouw het open en lees wat ze antwoordt. Ze heeft een sierlijker handschrift dan ik.

Deze stiltemomenten zijn erg saai.

Dan praat.

Onder haar geschrift schrijf ik mijn vraag. Ze kijkt er dit keer nog geen seconde naar, schrijft iets en duwt het papier in mijn hand.

Wat moet ik vertellen? 😊

Je naam?

Ik grijns.

Je mag me Senn noemen.

Yara, welkom.

Ik verveel me.

Ik ben ook niet zo interessant.

Zodra ik dat laatste lees mep ik haar hard tegen haar schouder. Het is de eerste keer dat ze naar me lacht.

‘Nieuwe!’ Ik kijk op en zie dat de bel is gegaan. Adam staat recht bij zijn tafel en hij wenkt me. Ik pak mijn spullen bij elkaar, glimlach naar Yara en loop achter Adam aan. Het is een ingewikkelde structuur van gangen hier, maar ik loop gelukkig met Adam en zijn vrienden mee naar de gymles. Het voelt fijn dat ik niet alleen mijn weg hier hoeft te zoeken. Een zekere Jordy

heeft het grootste woord in de kleedkamer. Ik hou wijselijk mijn mond.

Meneer Vonk laat ons vijf rondjes rennen als warming-up, omdat het volgens hem een goede opbouw is voor voetbal. Ergens heeft hij wel gelijk. Ik moest vroeger wel meer dan vijf rondjes rennen, misschien was dat wel de reden waarom ik voor tennissen heb gekozen. Meneer Vonk geeft ons geen extra oefenvormen, maar laat ons meteen partijen kiezen. Mijn voeten staan te springen om de voetbal weer te kunnen manipuleren. Het is lang geleden, maar veel leuker dan met mijn handen ... en een racket ... en herinneringen. Ik zoek met mijn ogen Yara tussen de grote groep van zeventwintig leerlingen. Ze staat aan de zijkant, alleen, met een neerslachtige uitstraling. Het doet iets met me vanbinnen, maar ik kan het gevoel niet plaatsen.

‘Allemaal op de gele lijn.’ Roept Vonk alsof we kleine kinderen zijn. Het is een chaotische boel, maar uiteindelijk staat iedereen op de lijn.

‘Adam en Jordy.’ Vonk wijst hen aan alsof het een gewoonte is, en ze beginnen groepjes te kiezen. Ik neem aan dat het inderdaad altijd zo gaat.

‘Senn.’ Adam grijnst naar me alsof we vrienden zijn. De namen vliegen om de beurt door de ruimte. Alweer gaat er een vreemd gevoel door me heen zodra ik zie wie de laatste persoon is. Yara staart naar de grond en mijdt elke blik. Adam roept een aantal onaardige woorden en Jordy begint heel hard te joelen.

‘Nu weet je hoe ik me gisteren voelde.’ Schreeuwt hij tegen Adam.

‘Je gaat maar in het doel staan.’ Zegt Adam bot tegen Yara en draait zich om naar zijn team. Yara gaat er niet op in. Ze loopt langzaam richting het doel en leunt met haar hoofd tegen een paal. Onze ogen kruisen zich.

‘Senn, even erbij blijven.’ Hij wappert met zijn handen voor mijn gezicht. Ik verbreek het contact en kijk naar Adam. Er borrelt een gevoel in mijn lichaam dat iets wilt doen, voor haar wilt opkomen. Waarom maakt het me überhaupt iets uit?

Hij legt een hele tactiek uit, waarvan ik weet dat het geen nut heeft. Toch spreek ik hem niet tegen. Het is maar gym. Ik snap niet waarom hij Yara in het doel wilt hebben staan. Niet voor het een of het ander, maar iedereen weet dat meisjes bang zijn voor vliegende voetballen.

‘Ik zal wel in het doel gaan staan.’ Zeg ik, terwijl we richting Yara lopen.

‘We verliezen toch met háár. Dus zij staat in het doel.’ Antwoordt hij en ik schud mijn hoofd.

De jongens spelen hard, waardoor de meiden amper de bal krijgen. Ik blijf zo dicht mogelijk bij het doel, zodat Yara niet alles hoeft tegen te houden. Het voelt alsof ik haar moet helpen. Ze staat zo hulpeloos in het midden van de palen, waardoor ze er heel breekbaar uitziet.

Jordy rent als een speer over de zachte vloer van de zaal. Hij ontwijkt iedereen en zigzagt voor Adam op en neer. Ik wil Adam gaan helpen, maar hij duwt me weg. Daardoor verliest hij zijn evenwicht en dat geeft Jordy de kans om de bal keihard richting het doel te trappen. Het is amper met onze ogen te volgen. Voordat ik geknipperd heb, knalt de bal in het gezicht van Yara en rolt daarna het doel in. Jordy’s team begint heel hard te juichen en ze rennen terug naar hun eigen kant. Adam kreunt en roept zijn team samen. Ik negeer hem. Ik heb geen idee waarom, maar ik negeer hem. Zelfs wanneer hij specifiek mijn naam roept, kijk ik niet op. Ik ren naar Yara. Ze staat met haar handen voor haar gezicht en ik zie dat ze haar best doet om niet te huilen. Ik leg mijn handen aan de zijkant van haar hoofd.

‘Kijk me eens aan.’ Vraag ik bezorgd.

‘Het gaat wel.’ Stamelt ze. Haar stem klinkt onvast, maar ze kijkt langzaam toch omhoog en haar handen komen iets los van haar gezicht.

‘Shit,’ zeg ik en duw haar handen terug tegen haar gezicht. ‘Je bloedt.’

‘Kom. We gaan even naar het kleedlokaal.’ Ik begeleid haar met mijn hand op haar rug. Meneer Vonk kijkt enkel vanaf de zijkant toe. Hij knikt naar me, geeft me de sleutel van het kleedlokaal en roept naar de klas dat ze opnieuw moeten beginnen. Ik hoor Adam protesteren en mijn naam roepen, maar het gaat gewoon langs me heen.

De wc is net zo schoon als het schoolgebouw. Ik trek een lang stuk wc-papier af en loop terug naar Yara. Ze trilt en haar ogen schieten heen en weer. Heel voorzichtig pak ik haar hand vast en haal hem naar beneden. Tegelijkertijd druk ik het stuk papier tegen haar neus. Ze pakt hem over, waardoor ik zie dat haar handen onder het bloed zitten. Ik ga terug naar het toilet en trek de rol uit het systeem. Met rol en al loop ik naar Yara.

Een kwartier later is haar gezicht schoon en is het bloeden gestopt. Haar wang is een beetje blauw, maar voor de rest valt er nog weinig van te zien. Ze zit op de bank en ik zit op mijn hurken voor haar. Ik trek nog een stuk toiletpapier af van de rol en veeg de traan weg die in haar ooghoek hangt. Daarna glimlach ik naar haar.

‘Gaat het een beetje?’ We hebben niet meer gepraat sinds we in het kleedlokaal zijn. Alles is in stilte verlopen.

‘Ik ben het wel gewend.’ Fluistert ze.

‘Gebeurt dit vaker?’ Het wordt licht in mijn hoofd.

‘Zulke dingen gebeuren elke dag.’

‘Dat meen je niet.’

‘Jawel.’ Haar stem klinkt nog steeds zacht.

‘Kom.’ Zeg ik terwijl ik ga staan. Ik trek haar omhoog en duw haar richting de deur. Samen lopen we naar buiten.

3

Yara

Het zijn altijd dezelfde dagen. De dagen waarbij we mee moeten in de stroom van alles. In het systeem. Dat geeft me een angstig gevoel, alsof mijn longen niet voldoende zuurstof uit de lucht kunnen halen. Mijn hoofd lijkt te ontploffen en mijn gedachtes maken me gek. Ze draaien rondjes in mijn hoofd alsof ze geen vaste plek kunnen vinden.

Ik log in op Facebook en bekijk mijn nieuwsoverzicht. Mijn Facebook is afgeschermd en ik voeg alleen 'vrienden' toe. Ik heb bijvoorbeeld niemand uit mijn klas als vriend, omdat ik mezelf daarvoor wil beschermen. Voor zover me dat lukt. Mijn laptop maakt een geluid en ik zie een vriendschapsverzoek naar voren komen. Ik slik. Een naam verschijnt in het beeld: Senn van der Meer.

'Oh nee,' fluister ik zacht. Ik weet niet wat hij van me verwacht. Waarom doet hij de ene keer aardig en loopt hij het volgende moment gewoon weg? Een gevoel vanbinnen zegt dat ik niet zo moeilijk moet denken, maar mijn gedachtes spelen parten. Een dik kwartier discussieer ik met mezelf. Ik bekijk Senns profiel, maar hij heeft alles afgesloten. Weer een geluid. Ik word hier echt zenuwachtig van! Paniek! Mijn handen voelen klam aan en ik wrijf ze over mijn broek.

Senn: Stilte.

Ik kijk trillend naar zijn bericht en doe iets wat ik normaal niet zou doen.

Yara: Dan praat.